

Poznań, dnia 1 września 1939 r.

Wychodzi 1-go i 15-go każdego miesiąca

Oplata pocztowa
uiszczona ryczałtem

Adres

Redakcji i Administracji
Poznań — Matejki 54
Telefonu Nr 8-86 38
Konto P. K. O. 209 000
Kontopoczt.-rozrach Nr 50
Rękopisów się nie zwraca

Prenumerata:

rocznie zł 6,00
kwartalnie zł 1,50
pojed. numer . . . zł 0,25

Ogłoszenia:

drobne: 1 słowo . . 10 gr
napisowe 1 słowo . 20 gr
reklamy: ¼ strony 40 zł
100 mm kw. . . . 0,30 zł

Franciszek Nowakowski

Organizacja emerytów w Europie

(Ciąg dalszy)

W poprzednich artykułach o „organizacji emerytów zagranicą” podawaliśmy za „Trybuną”, zawodowym organem emerytów publicznych we Francji, liczne notatki świadczące o żywotności tamtejszych zrzeszeń i ich przewodców. Wśród rozmaitych działaczy i obrońców praw emerytów, wybija się na pierwszy plan generalna sekretarka Federacji Emerytów p. Marta Pichorel, biorąca udział w wszystkich ważniejszych poczynaniach, zabierająca głos na wszystkich niemal zebraniach i zjazdach emerytów, referująca ściśle i rzeczowo z wielką siłą przekonywania.

Jej wybitne zasługi, widoczne z każdego niemal numeru Trybuny, skłoniły nas do skomunikowania się z nią wprost w celu zaznajomienia się z sytuacją społeczną emerytów francuskich. W odpowiedzi na nasz list otrzymaliśmy od p. Pichorel następujące pismo, które w tłumaczeniu przytaczamy:

Federacja Generalna Emerytów Publicznych
Organizacja Społeczna w Paryżu

Paryż, 10. sierpnia 1939

Do Związku Emerytów Państwowych
w Poznaniu, Matejki 54.

Wielce Szanowni i Kochani Koledzy!

Ja i wszyscy współpracownicy Generalnej Federacji Emerytów czujemy się szczęśliwi z możliwości nawiązania z Wami korespondencji a szczególnie cieszy nas Wasz list, szukający porozumienia z nami oraz nadesłane nam numery Waszego zawodowego pisma „Emeryt”.

Z nadzwyczajną życzliwością odnosimy się do propozycji utrzymania więzów przyjaźni. — Mamy już dawno w planie stworzenie Międzynarodowego Związku Emerytów Publicznych na wzór istniejącej Międzynarodowej Federacji Urzędników Czynnych. Wasz list będzie przedmiotem rozważań najbliższego zebrania naszej Komisji Wykonawczej, zwołanego na koniec października br. Wówczas proponujemy nawiązanie ścisłej łączności organizacyjnej z Waszym Zrzeszeniem.

Ja osobiście zachowuję drogie dla mnie wspomnienie serdecznego przyjęcia, jakie zgotowano mi w Warszawie w sierpniu 1933, kiedy prowadziłam wieczkę członków francuskich organizacji społecznych.

Proszę przyjąć. — Drodzy Koledzy, — wyrazy głębokiego uczucia sympatii.

Marta Pichorel
generalna sekretarka.

W celu zapoznania Czytelników z postulatami emerytów francuskich i ich sposobami realizacji zamień, podajemy artykuł tejże p. Marty Pichorel zamieszczony w numerze 830 „Trybuny”.

Marta Pichorel

EMERYCI I DROŻYZNA ŻYCIA

W poprzednich numerach Trybuny podawaliśmy sprawozdania o krokach podjętych u pewnych grup parlamentarnych i w Ministerstwie Finansów przez Związek służby publicznej, do którego przyłączyły się również Związek emerytów służby publicznej i Generalna Federacja Emerytów, w celu zapobieżenia niesprawiedliwości, która dotknęła kilka kategorii funkcjonariuszów przy podziale kredytu przyznanego na polepszenie bytu urzędników w służbie czynnej i na emeryturze.

Należy uprzytomnić sobie, że pomimo pokrzywdzenia emerytów i to tych o najmniejszych dochodach, pewne kategorie służby czynnej otrzymały zasiłki, które im się nie należały, gdyż kategorie te były wyłączone od prawa korzystania z kredytu, przyznanego na 1 stycznia 1939 r.

Miało to miejsce u pracowników monopoli tytoniu i zapalek oraz urzędników służby zdrowia. Biorąc logicznie, kroki o przyznanie zasiłku na polepszenie bytu poczynione były w swoim czasie dla wszystkich kategorii pracowników państwowych, do których zalicza się także emerytów. Kroki te poczynił Komitet Centralny Zrzeszeń Urzędniczych. On też jako władza najwyższa wszystkich Związków domagał się rewindykacji przydziału zasiłków dla emerytów w tej samej wysokości jak dla urzędników w czynnej służbie. Przed feriami wielkanocnymi byliśmy przyjęci przez poszczególne grupy parlamentarne, które zapewniły nas o jednomyślności z nami i przyrzekły poczynienie odpowiednich kroków u Prezydenta Rady i u Ministra Finansów w kierunku sprawiedliwego załatwienia tej sprawy w jak najkrótszym terminie. Niestety nastąpiły wakacje parlamentarne a przyrzeczenia nie zostały dotrzymane. Centralny Komitet Pracowniczy, który zebrał się dnia 16 maja br. był zdania, że należy podjąć energiczne kroki przeciwko polityce klasowej, która podszywa się pod hasło obrony narodowej jednak produkuje w beczynności i rezygnacji. Komitet Centralny zdecydował się podjąć ponowną akcję celem wyrównania krzywdy dla poszkodowanych w czasie możliwie najkrótszym. W tym celu wysłany został list

Prosimy o zasilenie funduszu prasowego „Emeryta”